

Autor: John Robb

Decentralizované dynamické teroristické sítě nelze rozšiřovat jako hierarchické sítě. Tentýž model, který jim dodává odolnost proti útokům, absolutně limituje jejich velikost. Pokud tomu tak skutečně je, jaké jsou tyto limity?

Bude dobře začít pohledem na limity velikosti skupiny v prostředí mírumilovných online komunit, o kterých máme rozsáhlá data - teroristické sítě jsou v zásadě geograficky roztroušené online komunity. Chris Allen vykonal dobrou práci při analýze ideální velikosti skupiny ve své kritice Dunbarova čísla.

Network	Size	Description	Distribution
Political Network	~1000s	Blogs as mass media	Power-law (scale-free)
Social Network	~150	Blogging Class	Bell-curve (random)
Creative Network	~12	Blogs as dinner conversation	Dense (equal)

Model ekosystému sítí podle Rosse Mayfielda

Jeho analýza (plná příkladů) ukazuje, že účinnost se snižuje nejprve při dosažení počtu 80 členů, a zcela pak po nárůstu na velikost 150 členů. Prvotní snížení efektivity je podle Chrise zapříčiněno zvýšenou mírou úsilí vynaloženého na „výchovu,“ vyžadované, aby si skupina udržela svou soudržnost. Absolutní pokles účinnosti při velikosti 150 členů nastává, když už tento proces nedokáže překonat nespokojenost a rozkol, které ve výsledku vedou k rozpadu skupiny na menší podskupiny (které mohou zůstat ve volném kontaktu).

Al-Káidě se zřejmě dařilo vytvořit mnohem větší než výše popsanou síť, v období, kdy provozovala výcvikové tábory v Afghánistánu. Fyzická blízkost umožňovala al-Káidě fungovat jako vojenská hierarchie se středním managementem (nebo přinejmenším jako mix hierarchie v Afghánistánu a decentralizovaných buněk jinde). Jakmile došlo k opuštění táborů, výše uvedené faktory pravděpodobně vyvolaly dnešní roztříštěnost (o níž často čteme v novinách).

To nás přivádí k ideální velikosti skupiny, na niž lze podle Allenovy analýzy online skupin nahlížet na dvou úrovních: skupiny malé i střední velikosti. Malé a životaschopné (tedy schopné účinně plnit úkoly) skupiny (nebo buňky) fungují nejlépe se 7-8 členy. Dolní hranici lze stanovit na čísle pět (skupiny s méně než 5 členy postrádají dostatečné zdroje k operační efektivitě), horní pak na devíti. Skupiny střední velikosti má optimálně tvořit 45-50 lidí, kdy dolní hranice je 25 a horní 80. Mezi těmito hranicemi se rozprostírá propast, jejíž přemostění představuje pro skupinu značné riziko. Skupiny nad 9-10 členů totiž musí uplatňovat jistou funkční specializaci, která si žádá příliš mnoho dohledu, než aby byla při omezeném počtu lidí v každé z funkcí účinná. Teprve po dosažení počtu 25 se skupině úsilí spojené se zvládnutím specializace začíná vracet.

Tato propast (mezi 9-25 členy) se vhodně překrývá s problematickou fází vývoje teroristické či guerillové sítě, o níž mluví studie zabývající se guerillami. Škoda, kterou dokáže způsobit malá (7-8členná) skupina, je limitována omezenou lokalitou a proto nepředstavuje takováto

skupina závažné ohrožení. Jakmile ale skupina dosáhne střední velikosti (45-50 členů), dokáže provádět rozsáhlé útoky napříč rozlehlým územím a není ani snadné ji vyhladit z důvodu geografického rozptýlení buněk. Během transformace z malé na větší je však skupina velice zranitelná, a tato zranitelnost si žádá neodkladné protiteroristické akce (což dává za pravdu vojenským stratégům, podle nichž jsme nenasadili v Iráku hned po válce dost vojáků, ani jsme dostatečně rychle nezavedli stanné právo) během krátkého časového okna, kdy se síť transformuje.

Podobnou dynamiku lze pozorovat i u zločineckých organizací. **Mafie** se, navzdory svému širokému vlivu, pevně drží limitů velikosti skupin:

Rodina **Genovese**, největší z pěti newyorských rodin, naverbovala devět nováčků, čímž se dostala na součet 152.

Rodina **Gambino**, kteří zažili mezi lety 2000-1 mizerné období a přišli o 33 členů, si i tak udrželi 130 dalších, což z nich podle početního kritéria činí druhou největší rodinu.

Rodina **Lucchese** přijala tři nové gangstery, a tak se podle zpráv FBI se součtem 113 zločinců na ulicích posunula na třetí místo.

V nedávném článku Washington Post o islamistických teroristických buňkách v Iráku se píše:

Podle Dempseyho odhadů působí v Bagdádu jen asi stovka „zahraničních teroristů“, organizovaných v šesti buňkách. V rozlehlé západoirácké provincii Anbár, kde se nacházejí i boji zmítaná města Ramádí a Fallúdža, odhaduje generálmajor **Charles H. Swannack Jr.** z 82. výsadkové divize přítomnost zahraničních bojovníků mezi 50 a 80 v osmi až deseti buňkách.

To naznačuje velikost buněk (optimální velikost nejmenší životaschopné sítě) mezi pěti a dvanácti příslušníky.

Poznámka: Limity organizační velikosti neznamenaají, že by teroristé či zločinci nemohli dočasně navýšit svůj počet. K dispozici je spousta zaměstnanců „na dohodu“. Také existuje potenciál pro spolupráci mezi skupinami (jak ve světě zločinu, tak v případě terorismu).

Úvaha Johna Robba **The Optimal Size Of A Terrorist Network** vyšla na blogu Global Guerillas 24. března 2004.